

ligheder, som for Tiden findes i Kjøbenhavn ved selve Ordningen af Skatteligningen, der, saaledes som Bestemmelserne nu ere, er overordentlig uoverkommelig. Jeg skal derfor strax gaa over til at omtale de stillede Vædringsforslag. Vædringsforslaget under Nr. 1 gaar ud paa, at der indskydes en ny Paragraf saalydende: „Kongen bestemmer, under Indenrigsministerens Ansvar, Størrelsen af den Indkomstskat, som Medlemmerne af Kongehuset have at yde“. I den gjældende Lov staar den samme Bestemmelse med Udeldelse af de Ord „under Indenrigsministerens Ansvar“. Væde Medlemmer have jo i Betænkningen for en Del gjort Rede for de tidligere Forhandlinger om denne Sag. Den Gang, man gav Loven af 1861, blev man utvivlsomt staaende ved den Bestemmelse, at Hans Majestæt Kongen, som Familiens Overhoved og Kongehusets Chef var den, der skulde bestemme, hvilken Indkomstskat Medlemmerne af Kongehuset skulde svare, uden at det paa nogen Maade blev antaget, at der skulde foretages Beregninger eller gjøres visse Regler gjældende. Jeg veed ikke, hvorledes man hidtil har forholdt sig i den Henseende, men jeg tør formode, at det var i traditionel Tilslutning til det tidligere Forhold, som blev omtalt under Forhandlingen i 1861 af den ærede Rigsdagsmand, hvis Ord findes anførte i Betænkningen. Han sagde den Gang, at vel stod den Skat, hvortil de kongelige Prindsjer havde været ansatte, ikke i Forhold til, hvad der ellers var legalt, men det var dog passende ansat, men det maa i hvert Fald staa for den ærede Rigsdagsmands Regning, der sagde det den Gang. Den daværende Indenrigsminister, Monrad, foreslagde den Gang et Lovforslag, efter hvilket Appanager, ligesom det jo er Tilfældet med Civillisten, ikke skulde beskattes, en Regel, der maa siges at være den naturligte og den heldigte, men Rigsdagen forandrede dette Forhold, og gif ind paa en Bestemmelse om, at det skulde overlades til Kongen at fastsætte Skatten for Kongehusets Medlemmer. Kongehusets Medlemmers Skat blev altsaa holdt udenfor alle Ligninger og Beregninger og Skjønnet blev overladt Hans Majestæt, utvivlsomt i hans Egenstaa af Kongehusets og Familiens Chef. Nu kunne ærede Med-

lemmer spørge mig og have spurgt mig, om Indenrigsministeren ikke paa noget Punkt har Ansvar for den Maade, hvorpaa denne Lov anvendes, og dertil svarer jeg jo. Et almindeligt Ansvar paahviler Indenrigsministeren, nemlig forsaavidt det Tilfælde maatte indtræde, at Skatten ikke blev fastsat ved en Jorglemmelse eller anden Udeldelse; det maatte da være Indenrigsministerens Opgave i Henhold til den almindelige ham paahvilende Pligt at sørge for, at Loven opretholdtes, at gjøre opmærksom paa, at der skal ske en Ansættelse, men heller ikke videre. Nu siger den ærede Ordfører, at det er i ægte konstitutionel Aand, at den vedkommende Bestemmelse foreslaas, men jeg formaar ikke at se, at den ærede Ordfører med nogen som helst Føie kan sige det. Hvad maa nemlig Meningen være med dette Forslag? Det maa være den, at Indenrigsministeren skal tage det specielle Ansvar for Statteansættelsen paa sig, og saa vil jo Spørgsmaalet blive: Efter hvilke Regler skal Ansættelsen foregaa? Svaret vil vel saa blive: ligesom ved enhver anden Statteansættelse, med andre Ord, man vil gjøre Indenrigsministeren til en Ligningskommission eller til en Ligningskommisssær, hvad jeg nu skal kalde det, og det er en Stilling, som aldrig med Føie kan gives Indenrigsministeren. Altsaa for saa vidt man ikke, hvad jeg meget vil tilraade, vil blive ved, hvad vi have, forekommer det mig, at den foreslaaede Bestemmelse er saa gal, som der vel kan tænkes. Det følger af sig selv, at saaledes som Forholdet nu er ordnet, kan der ikke være Spørgsmaal om Ansvar for Ministeren for, hvad Kongen som Kongehusets og Familiens Chef gjør, og hvis man vil have en anden Regel, hvilket jeg som sagt ikke tror, at man bør, kan man i ethvert Fald ikke faae den paa den Maade, at man gjør Indenrigsministeren til Ligningskommisssær. Det er jo det, man i Virkeligheden tilsigter ved Vædringsforslaget. Jeg maa altsaa meget indstændig fraraade Vedtagelsen af det paagjældende Forslag. Jeg tror, at som Forholdet nu er, er det ordnet paa passende Maade, hvis man da ikke vil gaa til det, som egentlig er det Allerbedste, nemlig, at ligesom Civillisten er fritaget for Statteydelse, saaledes skulle ogsaa